

Arrest

nr. 100 525 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 augustus 2012 tot intrekking van het recht op vestiging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die *loco* advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 augustus 2012 de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging van verzoeker. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene heeft een F+ kaart bekomen op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote [D. M.] met wie hij huwde op 24.02.2004. Op 19.06.04 diende hij in functie van zijn echtgenote een aanvraag vestiging in op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Hij verkreeg dezelfde dag een attest van immatriculatie. Op 06.09.04 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 06.01.09 werd omgezet naar een F+ kaart. Op 20.02.2012 werd het huwelijk tussen [Z.] en [D.] vernietigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge (ref 12/138/A) als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven op 30.04.12 in de registers van de gemeente.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg van Brugge. Als een gevolg van het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij versterkt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

[...]

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden.

Verweester verwijst in haar beslissing dd. 24 augustus 2012 enkel naar het feit als zou verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt hebben aangezien hij niet de intentie zou gehad hebben om met een Belgische onderdane te huwen.

Vooreerst dient te worden verwezen naar het vooronderzoek naar schijnhuwelijk, dat door het Parket te Brugge werd gevoerd, voor partijen in het huwelijk konden treden. De dienstdoende magistraat zag er klaarblijkelijk geen graten in dat verzoeker, welke illegaal in het land verbleef, in het huwelijk trad met [D. M.].

Nadat partijen reeds uit de echt zijn gescheiden sinds 20 oktober 2008 besluiten de verbalisanten op 14 juli 2011 over te gaan tot verhoor van verzoeker naar aanleiding van de echtscheiding, welke op dat ogenblik al bijna 3 jaar geleden was.

In voormeld verhoor geeft verzoeker duidelijk aan dat hij naar België is gekomen om familiale redenen. Hij vertrok van Marokko naar België om herenigd te worden met zijn broer [H.] en zus [F.], beide verblijvende te Brugge.

Verzoeker geeft zelf aan dat hij geen asiel had aangevraagd in België omdat hij bij familie kon verblijven. Mogelijks had hij zelfs niet de intentie om voor onbepaalde duur in België te verblijven...

Enkel jaren na zijn aankomst in België, komt verzoeker mevrouw [D.] tegen en beslissen zij een relatie te beginnen.

In tegenstelling tot het traditionele schijnhuwelijk-scenario, waar de arme buitenlander met de rijke Belgische huwt, is in huidig dossier niets minder waar.

Uit de verklaring van verzoeker blijkt duidelijk dat hij op de hoogte was dat mevrouw [D. M.] woonde in een sociale woning, samen met haar twee dochters en een vriend en ervan uitging dat zij een OCMW-steun als inkomen genoten.

Kort na het tot stand komen van de relatie, vroeg mevrouw [D.] verzoeker ten huwelijk en kort nadien, na het onderzoek tot schijnhuwelijk, huwden zijn te Brugge op 24 februari 2004.

Gelet op het huwelijk van partijen, kreeg verzoeker een attest van immatriculatie op 19 juni 2004. Op 6 september 2004 ontving hij een identiteitskaart voor vreemdelingen en kreeg hij toegang te krijgen tot de Belgische arbeidsmarkt.

Hij zocht werk en kon aan de slag in de horeca waar hij een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 1.300,00/maand.

Verzoeker stak duidelijk de handen uit de mouwen, terwijl zijn echtgenote thuis zat ten gevolge werkloosheid en een drankverslaving had.

In tegenstelling tot wat zou kunnen worden gedacht, profiteerde verzoeker dus niet van de financiën van [D.], wat ook helemaal niet nodig was, maar genereerde hij zelf een inkomen.

Anderzijds was het voor verzoeker perfect mogelijk, gelet op het feit dat zijn familieleden reeds in België verbleven, om een procedure tot gezinshereniging op te starten bij familieleden.

Meer nog, gelet op de oudere wetgeving inzake regularisaties, was het op basis van de instructie van 2009 zelfs mogelijk dat verzoeker geregulariseerd zou worden nadat hij gedurende 5 jaar onafgebroken in België verbleef.

Verzoeker wilde dus allerminst in het huwelijk treden omwille van "de papieren".

Op heden hebben partijen ook nog een goed contact, ondanks zijn verblijf in de gevangenis te Brugge. Verzoeker legt tevens recente briefwisseling voor van zijn ex-echtgenote [D. M.] (dd. 27.02.2012 - 26.03.2012 - 07.07.2012, zie stuk 4) waaruit blijkt dat zij terug een goede relatie hebben en zij hem ook onvoorwaardelijk steunt."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet verder dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit', gesteld dat verzoekers recht op vestiging wordt ingetrokken. Hierbij wordt tevens aangegeven op grond waarvan verweerder tot deze beslissing is gekomen. Er wordt immers gewezen op het gegeven dat verzoeker zijn recht op vestiging in België verkreeg op grond van een eerder aangegaan huwelijk met een Belgische onderdaan doch dat dit huwelijk bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge van 20 februari 2012 werd vernietigd wegens schijnhuwelijk. Er wordt gesteld dat het beschikkend gedeelte van dit vonnis op 30 april 2012 werd overgeschreven in de registers van de gemeente. Er wordt gemotiveerd dat uit dit vonnis volgt dat verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt nu hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de betreffende Belgische vrouw.

Verzoeker betoogt dat niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd over de op de feiten toepasselijke rechtsregels en over hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. De Raad merkt evenwel op dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat noodzakelijk een verwijzing naar een concrete wetsbepaling dient te worden opgenomen, doch slechts dat de “*juridische overwegingen*” die aan de basis liggen van deze beslissing worden weergegeven. *In casu* is aan deze voorwaarde voldaan aangezien verweerder heeft verwezen naar de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” (RvS 19 juni 2012, nr. 220.341). Tevens werd, door de uitdrukkelijke verwijzing naar het betreffende vonnis waarbij verzoekers huwelijk werd nietig verklaard wegens schijnhuwelijk en de vaststelling dat verzoeker op grond van dit schijnhuwelijk een verblijfsrecht heeft verkregen, toegelicht hoe de toepassing van dit rechtsbeginsel geleid heeft tot de uiteindelijke beslissing.

De Raad stelt aldus vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betoogt dat hij allerminst in het huwelijk wilde treden omwille van “*de papieren*”. Hij geeft aan de vaststellingen van verweerder te betwisten dat hij de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt heeft en dat hij niet de intentie had een duurzame relatie te onderhouden met een Belgische onderdane.

De Raad kan in het kader van huidige procedure evenwel enkel vaststellen dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat hij het recht op vestiging in België verkreeg op basis van zijn eerder aangegaan huwelijk met een Belgische onderdane en dat dit huwelijk werd nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge wegens schijnhuwelijk. Hij bevestigt deze gegevens immers in de uiteenzetting van zijn feitenrelaas. In zoverre verzoeker met zijn betoog alsnog betwist dat hij een schijnhuwelijk heeft aangegaan, kan de Raad enkel opmerken dat hij geen rechtsmacht heeft zich hierover uit te spreken en dat indien verzoeker niet akkoord kon gaan met het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge het hem vrij stond hiertegen beroep aan te tekenen bij het hiervoor bevoegde rechtscollege. Verzoeker liet blijkbaar evenwel na dit te doen.

De Raad wijst er verder op dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt. Verzoeker kan zich derhalve niet langer beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn eerdere huwelijk met een Belg nooit plaatsgevonden. Hieruit volgt dat het vestigingsrecht dat aan verzoeker werd verleend naar aanleiding van dit huwelijk als niet bestaande dient te worden beschouwd. Verzoekers betoog vermag hieraan geen afbreuk te doen. Hij toont evenmin aan hoe het feit dat hij en zijn voormalige echtgenote terug een goede relatie hebben enige invloed heeft op de bestreden beslissing. Verweerder kon volstaan met een verwijzing naar het betreffende vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge en hieruit afleiden dat verzoeker zijn recht op vestiging heeft verkregen door bedrog.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit zou zijn gekomen. Verzoeker betwist als dusdanig immers niet dat zijn eerdere huwelijk met een Belgische onderdaan werd vernietigd door een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge wegens schijnhuwelijk en dat hij zijn recht op vestiging in België verkreeg op basis van dit huwelijk. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Waar verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Het komt immers aan verzoeker toe klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540), minstens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop voormelde beginselen zouden zijn geschonden.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS